

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 055920 22 GŽ

Novi Travnik, 18.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Stana Imamović, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I.B. iz K., zastupan po Arminu Mušija, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženog N.A. iz F.,, zastupan po Suzani Nadarević, advokatu iz Sarajeva, radi regresne isplate, vrijednost spora 11.430,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog, zastupanog po punomoćniku, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku, broj: 49 0 P 055920 20 P od 11.10.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 18.05.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku, broj: 49 0 P 055920 20 P od 11.10.2021. godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom tuženi je obavezan da tužitelju na ime duga za period počev od 01.08.2016.g. pa do 18.8.2021. godine isplati iznos od 11.430,00 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na pojedinačno naznačene iznose, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.086,00 KM, u roku od 30 dana.

Protiv ove presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu i preinači pobijanu presudu tako što će odbaciti tužbeni zahtjev kao preuranjen i nadoknaditi mu troškove postupka uvećane za troškove sastava ove žalbe. U obrazloženju žalbe se ukazuje na nepravilnu primjenu člana 8. Zakona o parničnom postupku, pa time i iznesenom činjeničnom utvrđenju da se u datom slučaju radi o jemstvu (i u kom slučaju bi tužba bila preuranjena), iako je tužitelj sudužnik, tako da sud u datom slučaju se nije mogao pozvati na odredbu člana 1013. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Drugostepeni sud, nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), zaključio je slijedeće:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj dana 16.11.2020. godine podnio tužbu kod tog suda protiv tuženog radi isplate regresnog duga u visini kako je to opredjeljeno tokom postupka, a nakon sprovedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke Sanji Kolenda, tj. u visini kako je to iskazano u pobijanoj presudi.

Među parničnim strankama je sporno da li je predmetna tužba preuranjena, kao i osnovanost iste.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je na temelju izvedenih dokaza te njihovom ocjenom shodno članu 8. 123. i 126. Zakona o parničnom postupku zaključio slijedeće, a što se u bitom može sumirati na način, a to je : da su dana 16.05.2006.godine ugovor o kreditu zaključili Hypo – Alpe Adria Bank d.d. Mostar, kao banka i tuženi N.A., kao korisnik kredita; da su isti kao sudužnici potpisali tužitelj I.B. i E.B.; da je korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 70.000,00 KM sa rokom otplate od 240 mjeseci po kamatnoj stopi od 9,75% mjesečno na ostatak duga; da korisnik kredita N.A. nije vršio uredno vraćanje kredita nakon čega je banka Hypo – Alpe Adria Bank upotrijebila instrumente osiguranja kredita pa je dospjele rate kredita naplatila i od tužitelja tako da su u period od 01.08.2016.godine pa do 10.08.2021.godine vršene obustave sa plaće tužitelja u mjesečnom iznosu od po 190,50 KM, tj. sveukupan iznos od 11.430,00 KM, a kako je to i utvrđeno na temelju sprovedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke. Stoga, prvostepeni sud zaključuje da kako je tužitelj kao solidarni jemac korisnika kredita, isplatio Hypo Alpe Adria banci, odnosno vjerovniku, dio njegovog potraživanja, to je je tuženi obavezan da tužitelju nadoknadi sve što je isplatio za njegov račun, pa je donio odluku kao u izreci s pozivom na odredbe člana 414., člana 423. stava 1., člana 424. stava 2. , člana 997. i člana 1013. Zakona o obligacionim odnosima("Službeni list SFRJ", broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, "Službeni list RBiH", broj 2/92,13/93 i 13/94 i „Službene novine F BiH“, broj 29/03 i 42/11).Odluka o zakonskim zateznim kamatama donesena je na temelju odredbe člana 277. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 386. Zakona o parničnom postupku BiH.

Suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud je pravilno zaključio da predmetna tužba nije preuranjena te da kod prednjeg činjeničnog utvrđenja iz kojeg proizilazi da je tužitelj banci isplatio dio duga po citiranom ugovoru o kreditu umjesto tuženog, kao korisnika kredita, jeste osnovan regresni zahtjev istoga.

Istina, u datom pravnom odnosu tužitelj nije bio u svojstvu jemca u smislu odredbe člana 997. i 998. Zakona o obligacionim odnosima, kako to pogrešno smatra prvostepeni sud, jer tako nešto i ne proizilazi iz citiranog ugovora (vidi član 15. obim i sadržaj istoga), već kao sudužnik, pa se njegov pravni položaj ima cijeliti u smislu odredbi člana 414., 423. stav 1. i 424. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, no to ne znači da takvo pravno poimanje suda čini da je predmetni zahtjev preuranjen i da treba tužbu tužitelja odbaciti.

Dakle, kako je u pitanju unutarnji odnos između sudužnika (ispunioća solidarne obaveze prema drugom sudužniku), i neovisno od toga što obaveza po navedenom kreditu tj. planirana zadnja otplata ističe tek 2026. godine, pa kako je solidarna obaveza u datom slučaju osnovana u isključivom interesu jednog solidarnog dužnika tj. ovdje tuženog kao korisnika kredita, tada je on dužan naknaditi cijeli iznos duga sudužniku koji je namirio vjerovnika, kao uostalom i kod solidarnog jemstva, gdje je svaki jemac

ujedno i platac, što znači s pozivom na odredbu člana 424. stava 2. Zakona o obligacionim odnosima, a na koju odredbu između ostalih se i pozvao prvostepeni sud.

Prema tome, kako je tužitelj isplatom Banci po navedenom kreditu kao sudužnik-umjesto glavnog korisnika kredita stekao regresno pravo prema tuženom, kao korisniku kredita, to je prvostepeni sud donio pravilnu odluku kada je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan, slijedom čega, a kod takvog stanja stvari, kao i razloga koje je naprijed iznio ovaj sud, navodi žalbe vezano za nepravilnu primjenu člana 1013. Zakona o obligacionim odnosima, su bez utjecaja na drugačiju odluku i ovog suda.

Radi toga ovaj sud nije posebno obrazlagao ostale navode iz žalbe u smislu odredbe člana 231. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih se predmetna odluka pobija, kao ni oni na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu odluku shodno članu 226. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Predsjednica vijeća

Stana Imamović